

Välispraktika Prantsusmaal

Veljo Jõemaa

Leonardo da Vinci programmiga kooli poolt minna välismaale praktikale on suur kogemus. Õpib tundma teistsugust rahvast, kultuuri ja vastava eriala tööriistu ning tööd.

Kõige rohkem kartsin välismaale minnes lennukisõitu, sest ma polnud enne lennanud. Räägiti, et lennukis võib väga paha hakata. See vist oleneb inimesest, kuidas ta lennata kannatab, aga mul polnud häda midagi. Lendasime Air France lennukiga, kus pakuti süüa, kahjuks küll natuke vähe selleks, et kõhtu täis saada, aga parem ikka kui mitte midagi. Kokku lendasime natuke üle kuue tunni.

Meie praktikakoht asus Lõuna-Prantsusmaal Toulouse`i linnas. Kui Toulouse`i jõudsime, ootas meid seal Pierre, kes oli meie järelvalvaja ning paberite korrastaja. Algul tutvustas ta meile linna ning hiljem viis meid Jolimont hotelli, kus elasime terve praktika jooksul.

Hotell oli suur ja noori inimesi oli palju. Sisseelamiseks läks nädal aega ja peale seda hakkasime sealse rahvaga rohkem läbi saama. Inimesed olid väga abivalmid ja rõõmsad.

Töötasin CGEM firmas, kus ehtasin koolimaja. Tööpäevad oli esmaspäevast reedeni ja lõuna kestis ainult pool tundi, oleks võinud rohkem olla. Esimesed tööpäevad olid jubedad, kuna ükski tööline ei rääkinud inglise keelt ning pidi tegevuse ja prantsuse keele kokku panema, mis ei olnud üldse kerge. Lõpupoole sain prantsuskeelsed tööriistad selgeks ning töötegemine läks ka kiiremini. Huvitav oli see, et töö juures tõsteti enamus asju kraanaga, isegi tööriistad tõsteti kraanaga teisele korrusele.

Tööleminek oli kerge võrreldes teistega, kes koos minuga Toulouse`is praktikal olid. Meil oli hotelli taga metroopeatus ja mõni peatus edasi oli minu töökoht. Teised läksid tööle umbes tund aega, sest nad pidid nii bussi kui ka metrooga tööle sõitma.

Vaba aeg sai sisustatud kas hotellis olemisega või linna peal jalutamisega. Hotellis oli lauajalgpall, piljard ja kabe, hoovis korvpalliplats. Rohkem mängisime lauajalgpalli, kuna see oli omaette huvitav, võrreldes teiste mängudega. Mängisime ka koos kohalike proffidega, keda võita oli võimatu. Palli nägi siis, kui toimus lahtilööök, peale seda rohkem palli ei näinud, sest pall käis väga kiiresti. Mängisime ka kabet, kui jalgpallilaud oli kinni.

Linnast ostsime kodustele kingituseks suveniire, praktiliselt iga nurga peal oli selleks väike pood. Nädalavahetusel käisime klubides pidutsemas.

Alguses olid ilmad väga ilusad. Päike paistis ning T-särgiga sai väljas käia. Kui me T-särgiga väljas olime, siis prantslased vaatasid meid imelikult millegipärast, võib-olla sellepärast, et neil endil olid talvejoped seljas. Oli ikkagi oktoobrikuu, aga meie, põhjamaalaste, jaoks oli soe. Ilusat ilma oli ainult paar nädalat, pärast seda oli ilm vihmane.

Prantsusmaa söökidel pole häda mitte midagi. Tahtsime proovida konna süüa, aga ei leidnud kohta, kus seda saaks. Hommikusöök oli eestlase jaoks nadi, paar moosisaia ja mahl, aga lõuna-ja õhtusöögid olid väga head ja suured portsud, kõhu sai väga täis. Hotellis oli ka tore kakaomasin, kust sai 0,5 euro eest väga head kakaod.

Kõige rohkem meeldis mulle sealne rahulik elu ja rahvas. Kui kellelgi on võimalus välismaale praktikale minna, siis soovitaksin seda kohe kindlasti teha, sest see on omaette suur kogemus. Kui sellest ära ütled, siis teist korda ei tule.